

Դանիելի Գիրքը — Թիվ Քառասուններկու

Կապող օղակներ

Jeff Pippenger

2024-01-06

Հովհաննես Մկրտիչը կապող օղակ հանդիսացող մարգարե էր:

«Մարգարե Հովհաննեսը երկու տնտեսությունների միջև կապող օղակն էր: Որպես Աստծո ներկայացուցիչ՝ նա հանդես եկավ՝ ցույց տալու համար օրենքի և մարգարեների հարաբերությունը քրիստոնեական տնտեսության հետ: Նա փոքր լույսն էր, որին պետք է հետևեր ավելի մեծը: Հովհաննեսի միտքը լուսավորվել էր Սուրբ Հոգով, որպեսզի նա լույս սփռեր իր ժողովրդի վրա. սակայն ընկած մարդու վրա երբեք ուրիշ լույս այսքան հստակ չի շողացել և չի շողալու, որքան այն, որ ճառագում էր Հիսուսի ուսուցումից և օրինակից: Քրիստոսը և Նրա առաքելությունը միայն աղոտ կերպով էին հասկացվել՝ որպես նախապատկերված ստվերային զոհաբերություններում: Նույնիսկ Հովհաննեսը լիովին չէր ըմբռնել Փրկչի միջոցով տրվող ապագա, անմահ կյանքը»: The Desire of Ages, 220.

Հիսուսը նաև կապող օղակի մարգարե էր:

«Քրիստոսը ճանապարհ է հարթել երկրից դեպի երկինք: Նա է այն կապող օղակը, որ միացնում է երկու աշխարհները: Նա մարդուն բերում է Աստծո սերն ու խոնարհ իջնելը, և Իր վաստակներով մարդուն բարձրացնում է, որպեսզի նա հանդիպի Աստծո հաշտությանը: Քրիստոսը ճանապարհն է, ճշմարտությունը և կյանքը: Ծանր աշխատանք է՝ քայլ առ քայլ, ցավազին ու դանդաղ, առաջ և վեր ընթանալ մաքրության ու սրբության ճանապարհով: Բայց Քրիստոսը լիապես ապահովել է ամեն մի առաջընթաց քայլի համար՝ աստվածային կյանքում նոր կորով և աստվածային զորություն հաղորդելու համար: Մա այն գիտությունն ու փորձառությունն է, որ գրասենյակում գտնվող բոլոր ձեռքերը կամենում են և պիտի ունենան, այլապես նրանք օրեցօր նախատինք են բերում Քրիստոսի գործին»: Վկայություններ, հատոր 3, էջ 193:

Հովհաննես Մկրտչի մարգարեական ծառայությունը ներառում էր երկրայինի տնտեսությունը երկնային սրբարանի հետ կապելը: Առաջին խոսքերը, որ Հովհաննեսն ասաց, երբ առաջին անգամ տեսավ Հիսուսին, հետևյալն էին:

Հաջորդ օրը Հովհաննեսը տեսնում է, որ Հիսուսն իրեն է գալիս, և ասում է. «Ահա Աստծու Գառնը, որ վերացնում է աշխարհի մեղքը»: Հովհաննես 1:29:

Բայց թեև Հովհաննեսը պետք է նույնացներ անցումը հին Իսրայելից դեպի հոգևոր Իսրայել, այդ անցման վերաբերյալ նրա ըմբռնումը սահմանափակ էր:

«Քրիստոսը, Հովհաննեսի արդարացման համար, ասաց. «Բայց ի՞նչ տեսնելու համար ելաք: Մարգարե՞: Այո՛, ասում եմ ձեզ, և ավելի քան մարգարե»: Հովհաննեսը ոչ միայն մարգարե էր՝ ապագա իրադարձությունները կանխասելու համար, այլև

խոստման զավակ էր, իր ծննդից իսկ Սուրբ Հոգով լցված, և Աստծուց կարգված էր որպես բարենորոգիչ մի հատուկ գործ կատարելու՝ մի ժողովուրդ պատրաստելու՝ Քրիստոսի ընդունման համար։ Հովհաննես մարգարեն երկու տնտեսությունների միջև կապող օղակն էր։»

«Հրեաների կրոնը, Աստծուց նրանց հեռացման հետևանքով, առավելապես բաղկացած էր արարողություններից։ Հովհաննեսը փոքր լույսն էր, որին պետք է հետևեր ավելի մեծ լույսը։ Նա պետք է սասաներ ժողովրդի վստահությունը իրենց ավանդությունների հանդեպ, հիշեցներ նրանց իրենց մեղքերը և առաջնորդեր նրանց ապաշխարության, որպեսզի նրանք պատրաստ լինեին գնահատելու Քրիստոսի գործը։ Աստված ներշնչմամբ հաղորդեց Հովհաննեսին՝ լուսավորելով մարգարեին, որպեսզի նա ազնիվ հրեաների մտքերից հեռացներ սնահավատությունն ու խավարը, որոնք կեղծ ուսմունքների պատճառով սերունդների ընթացքում կուտակվել էին նրանց վրա»։

«Ամենափոքր աշակերտը, որ հետևում էր Հիսուսին, ակնատես էր լինում Նրա հրաշքներին, լսում էր Նրա աստվածային խրատական ուսուցումները և լսում մխիթարական այն խոսքերը, որ ելնում էին Նրա շուրթերից, ավելի արտոնյալ էր, քան Հովհաննես Մկրտիչը, որովհետև նա ուներ ավելի հստակ լույս։ Մեղավոր, ընկած մարդու մտքի վրա ոչ մի ուրիշ լույս չի շողացել և երբեք էլ չի շողալու, բացի այն լույսից, որ փոխանցվել է և փոխանցվում է Նրանով, Ով աշխարհի լույսն է։ Քրիստոսը և Նրա առաքելությունը ստվերակերպ գոհաբերությունների միջոցով միայն աղոտ կերպով էին հասկացվել։ Նույնիսկ Հովհաննեսը կարծում էր, թե Քրիստոսի թագավորությունը լինելու է Երուսաղեմում, և թե Նա հաստատվելու է ժամանակավոր մի թագավորություն, որի հպատակները սուրբ պիտի լինեն»։
Review and Herald, April 8, 1873.

Պողոս առաքյալը նույնպես կապող օղակ մարգարե էր, որը պետք է նույնականացներ բառացիից դեպի հոգևորը անցման մարգարեական կիրառությունները։ Նա հասկանում էր, որ բառացի Երուսաղեմն այլևս մարգարեության Երուսաղեմը չէր, որովհետև այն այդ ժամանակ արդեն անցել էր դեպի երկնային Երուսաղեմը։

Քանզի այս Ագարը Արաբիայում գտնվող Սինա լեռն է և համապատասխանում է ներկայիս Երուսաղեմին, և իր որդիների հետ հանդերձ ստրկության մեջ է։ Բայց վերին Երուսաղեմն ազատ է, որը մեր բոլորի մայրն է։ Գաղատացիներ 4:25, 26։

Մեր դիտարկած Բ Թեսաղոնիկեցիների երկրորդ գլխում Պողոսը մատնանշեց, որ բառացի հեթանոսական Հռոմը այն իշխանությունն էր, որ զսպում էր հոգևոր պապական Հռոմի գահ բարձրանալը մինչև 538 թվականը։ Այդ գլխում նա նույնացնում է, որ «մեղքի մարդը», որը նստած է Աստծու տաճարում, նույն «թագավորն» էր, որին Դանիելը հիշատակում է տասնմեկերորդ գլխի երեսունվեցերորդ խոսքում։ Այն ապացույցը, որ Դանիել տասնմեկի վերջին վեց խոսքերում հիշատակված «հյուսիսի թագավորը» պապականությունն է, դարձավ այն բանալին, որով հաստատվեց այն ճշմարտության շրջանակը, որ Future for America-ն գործածեց 1989 թվականին գիտելիքի աճից ի վեր։

Նույն գլխում Պոդոսը նույնացրեց հեթանոսական Հռոմի գործը՝ զսպելու պապության վերելքը, մինչև այն ժամանակը, երբ հեթանոսական Հռոմը պիտի հեռացվեր, և այդպիսով նույնացրեց, որ Դանիելի գրքում «ամենօրյա»-ն հեթանոսական Հռոմն էր: Այդ ճշմարտությունը դարձավ հենց այն բանալին՝ հաստատելու ճշմարտության այն շրջանակը, որը 1798 թվականին առաջ բերեց գիտելիքի աճը:

Ուիլյամ Միլլերի պատմության մեջ լուրը հռչակվեց այն ժամանակ, երբ պիտի տեղի ունենար անցում Ֆիլադելֆիական շարժումից դեպի Լատդիկեական շարժումը: Future for America-ի պատմության մեջ այժմ տեղի է ունենում անցումը Լատդիկեական շարժումից դեպի Ֆիլադելֆիական շարժումը:

Պոդոսը 2 Թեսաղոնիկեցիներին գրքում ներկայացրած այն ճշմարտությունը, որով բացահայտվում էր անցումը բառացի հեթանոսական Հռոմից դեպի հոգևոր պապական Հռոմ, դարձավ Միլլերի մարգարեական ըմբռնման շրջանակը: Թե՛ Հովհաննես Մկրտիչը, թե՛ Պոդոսը կանգնեցվեցին՝ բացատրելու բառացից դեպի հոգևոր անցումը: Ուիլյամ Միլլերը նախապատկերված էր Հովհաննես Մկրտչով, և նրա գործում էական էր, որ նա ճանաչեր հեթանոսական և պապական Հռոմի փոխհարաբերությունն ու անցումը՝ այն անցումը, որի ճանաչեցման համար Հովհաննեսը կանգնեցվել էր:

Դանիելի գրքում «մշտականի» վերաբերյալ հինգ հիշատակություն կա, և դրանք միշտ նախորդում են պապական իշխանության մի խորհրդանիշի: Մարգարեական անցման այն համատեքստում, որ մենք դիտարկում ենք, այդ հինգ հիշատակություններից յուրաքանչյուրն ընդգրկում է բառացի Հռոմից դեպի հոգևոր Հռոմ անցումը: Դանիելի գրքում «մշտականը» այն ճշմարտություններից մեկն է, որ ներկայացված են Ամբակումի երկու տախտակների վրա, և հետևաբար այն հիմնարար ճշմարտություն է, որը պետք է պաշտպանվեր. մի ճշմարտություն, որը ի վերջո պիտի ծածկվեր կեղծ և խարդախ գոհարներով ու մետաղադրամներով: Պատահական չէ, որ երկու սուրբ գծագրերի վրա ներկայացված յուրաքանչյուր ճշմարտություն ունի ուղղակի ներշնչյալ հաստատումներ էլեն Ուայթի գրություններում: Հիմնարար ճշմարտություններից որևէ մեկը մերժելը (ներառյալ «մշտականը») միաժամանակ նշանակում է մերժել Մարգարեության Հոգու հեղինակությունը:

«Այնուհետև «Ամենօրյայի» վերաբերյալ տեսա, որ «գոհ» բառը ավելացվել է մարդկային իմաստությամբ և չի պատկանում բնագրին, և որ Տերը դրա ճշմարիտ ըմբռնումը տվեց նրանց, ովքեր հռչակում էին դատաստանի ժամի աղաղակը: Երբ միություն կար՝ մինչև 1844 թվականը, գրեթե բոլորը միացած էին «Ամենօրյայի» ճիշտ ըմբռնման մեջ, իսկ 1844 թվականից հետո, խառնաշփոթության մեջ, ընդունվել են այլ տեսակետներ, և դրանց հետևել են խավարն ու խառնաշփոթությունը»: Review and Herald, November 1, 1850.

Նրանք, «ովքեր հնչեցրին դատաստանի ժամի աղաղակը», «ամենօրյան» հասկանում էին որպես հեթանոսության, և/կամ հեթանոս Հռոմի խորհրդանիշ: Նրանց ըմբռնումը ներառում էր նաև այն փաստը, որ «գոհ» բառը չէր պատկանում Դանիելի այն հատվածին, ուր այն ավելացվել էր Թագավոր Հակոբի Աստվածաշնչի թարգմանիչների կողմից (մարդկային իմաստությամբ): Ռահվիրայական ըմբռնումը նաև ներառում էր,

որ «ամենօրյան» միշտ ներկայացվում էր պապական իշխանության երկու խորհրդանիշներից մեկի հետ կապակցությամբ, և որ հեթանոսությունը («ամենօրյան») միշտ նախորդում էր պապական խորհրդանիշին: Դրանք միշտ նույնացվում էին այն հաջորդականությամբ, որով մուտք էին գործում մարգարեական պատմության մեջ: Դանիելի և Հայտնության գրքերը երբեք չեն շեղվում այն պատմական հաջորդականությունից, ըստ որի հեթանոսությունը նախորդում է պապականությանը, և երբ Հայտնության գիրքը ներկայացնում է կեղծ մարգարեի երրորդ ավերիչ իշխանությունը, այդ հաջորդականությունը միշտ պահպանվում է:

Առանց Պողոսի այն ուսուցման, որ մարգարեության բառացի իրողությունները խաչի ժամանակաշրջանում անցան դեպի հոգևորը, խնդիր է առաջանում Քրիստոսի Երուսաղեմի կործանման վերաբերյալ կանխագուշակության առնչությամբ, որը գտնվում է բոլոր Ավետարաններում, բացի Հովհաննեսից: Պապության երկու խորհրդանիշները, որոնք կապված են «մշտականի» հետ Դանիելի գրքում, պղծության գարշելիքն ու ամայության հանցանքն են: Այդ երկու խորհրդանիշները ներկայացնում են գազանի դրոշմը (գարշելիքը) և գազանի պատկերը (հանցանքը):

Այն հանցանքը, որը պապականությանը թույլ է տալիս սպանել նրանց, ում նա համարում է հերետիկոսներ, եկեղեցու և պետության միավորումն է, որտեղ այդ հարաբերության վերահսկողությունը եկեղեցու ձեռքում է: Այսպիսով, Դանիելը եկեղեցու և պետության այն միավորումը, որը պապական գազանի պատկերը է, ներկայացնում է որպես ամայացման հանցանք: Աստվածաշունչը կռապաշտությունը նույնացնում է որպես պղծություն, և պապական իշխանության ամբողջ կռապաշտությունը ներկայացված է իր կռապաշտ շաբաթով, որը Հովհաննեսը կոչում է գազանի նշան, իսկ Դանիելը՝ ամայացում գործող պղծություն:

Եվ դրանցից մեկից ելավ մի փոքր եղջյուր, որը չափազանց մեծացավ դեպի հարավ, դեպի արևելք և դեպի փառավոր երկիրը: Եվ այն մեծացավ մինչև անգամ մինչև երկնքի գործը. և գործից ու աստղերից ումանց գետնին վայր գցեց և կոխտեց նրանց: Այդ՝ նա մեծարեց իրեն մինչև անգամ մինչև գործի Իշխանը, և նրա միջոցով մշտական զոհը վերցվեց, և նրա սրբարանի տեղը կործանվեց: Եվ մի գործ տրվեց նրան մշտական զոհի դեմ՝ հանցանքի պատճառով, և այն ճշմարտությունը գետնին վայր գցեց. և գործեց ու հաջողեց: Դանիել 8:9-12:

Մենք այս համարներին ավելի մանրամասն կանդրադառնանք մեկ այլ հոդվածում, սակայն տասնմեկերորդ համարում այն իշխանությունը, որ մեծարեց իրեն ընդդեմ Քրիստոսի, հեթանոսական Հռոմն էր, երբ նրանք Նրա ծննդյան ժամանակ փորձեցին սպանել Նրան, ապա վերջապես դա կատարեցին խաչի վրա: Համարը ասում է, որ «նրա միջոցով» (հեթանոսական Հռոմի) «մշտականը վեր առնվեց»: «Վեր առնվեց» թարգմանված եբրայերեն բառը «rum» է, և այն նշանակում է «բարձրացնել և մեծարել»: Հեթանոսական Հռոմը պիտի բարձրացներ և մեծարեր հեթանոսության կրոնը, և նրանք հենց այդ բանն էլ արեցին պատմության ընթացքում: Ահա թե ինչու նրանք կոչվում են «հեթանոսական» Հռոմ:

Հաջորդ համարը ցույց է տալիս, որ պապական Հռոմին տրվեց «գորք» (ռազմական իշխանություն), որը դեմ էր, կամ նախատեսված էր հաղթահարելու «ամենօրյան» (հեթանոսությունը): Մա ևս պատմական փաստ է, որովհետև ռազմական ուժ գործադրվեց պապության կողմից (թեև նա երբեք սեփական բանակ չի ունեցել)՝ հաղթահարելու այն արգելքը, որ դրված էր նրա իշխանության բարձրացման վրա: Այդ իշխանությունը գալիս էր հեթանոս Հռոմից: Ռազմական այն ուժը, որ նա գործադրեց, նրան տրվեց «հանցանքի» միջոցով, որովհետև այն հանցանքը, որ նրան թույլ տվեց վերահսկել այն թագավորների բանակները, որոնք նրան զահ բարձրացրին 538 թվականին, եկեղեցու և պետության միավորման հանցանքն էր: Նախ՝ տասնմեկերորդ համարում խոսք է ուղղվում հեթանոս Հռոմին՝ տեղեկացնելով ուսումնասիրողին, որ հեթանոս Հռոմը պիտի ելնի Քրիստոսի դեմ, և որ այն պիտի բարձրացնի հեթանոսության կրոնը:

Հաջորդ համարը նկարագրում է եկեղեցու և պետության միավորման այն հանցանքը, որը պապականությանը հնարավորություն տվեց հաղթահարելու և հեռացնելու այն զսպումը, որ հեթանոսական Հռոմը նրա դեմ գործադրել էր: Պատմությունը հաստատում է այդ երկու համարների կիրառությունը: «Ամենօրյա»-ն ներկայացնում է կա՛մ հեթանոսական Հռոմը՝ այն իշխանությունը, որ կանգնած էր Քրիստոսի դեմ, կա՛մ հեթանոսության կրոնը, որը մեծարվել էր հեթանոսական Հռոմի կողմից: «Ամենօրյա»-ի խորհրդանիշին այնուհետև հաջորդում է պապականությունը, քանի որ այն մատնանշում է եկեղեցու և պետության այն հանցանքը, որն է հենց այն, ինչ գորք է տրամադրում պապականությանը, որպեսզի այն կատարի իր կեղտոտ գործը: Դանիելի կողմից «ամենօրյա»-ի երրորդ գործածությունը այն հարցն է, որը ծնում է այն պատասխանը, որը Ադվենտիզմի կենտրոնական այտունն է:

Այնուհետև լսեցի, թե մի սուրբ խոսում էր, և մեկ ուրիշ սուրբ ասաց այն սրբին, որ խոսում էր. «Մինչև ե՞րբ պիտի տևի տեսիլքը մշտական զոհաբերության, ամայացնող հանցանքի մասին, որպեսզի թե՛ սրբաբանը և թե՛ գորքը ոտնակոխ լինեն»: Դանիել 8:13.

Այս համարում տրվում է այն հարցը, թե մինչև երբ է լինելու տեսիլքը, այսպիսով պահանջելով պատասխան, որ ներկայացնում է տևողություն, և ոչ թե ժամանակի մի կետ: Հարցը այն չէ, թե ո՞ր ամսաթվին պիտի կատարվի տեսիլքը, այլ՝ ո՞րն է տեսիլքի տևողությունը: Համարը չի հարցնում՝ «Ե՞րբ», այլ հարցնում է՝ «Մինչև ե՞րբ»: Տեսիլքը վերաբերում է հեթանոսության ամայացնող գործություններին, որոնք ներկայացված են որպես «ամենօրյա»-ն, և պապականությանը՝ ինչպես ներկայացված է պապության հանցանքով, որ կատարվում է, երբ նա պոռնկանում է երկրի թագավորների հետ: Այդ երկու ամայացնող գործությունները՝ հեթանոսությունը, որին հաջորդում է պապականությունը, պիտի ոտնակոխ անեին սրբաբանը և գորքը «յոթ ժամանակների» ընթացքում:

Կարևոր է գիտակցել, որ բառացի սրբաբանի կոխկրտումը, որը սկսվեց Բաբելոնի օրերում և շարունակվեց մինչև Երուսաղեմի կործանումը հեթանոս Հռոմի կողմից մ.թ. 70 թվականին, ամբողջ ընթացքում՝ պատմության սկզբից մինչև վերջ, կատարվեց

հեթանոս ուժերի կողմից: Ուստի հենց բառացի հեթանոսությունն էր՝ հոգնակիով, որ կոխկրտեց բառացի սրբարանը և բառացի գորքը (Աստծու ժողովրդին): Իսկ հոգևոր Հռոմն էր, որ կոխկրտեց հոգևոր Երուսաղեմն ու հոգևոր Իսրայելին:

Բայց տաճարից դուրս եղող գավիթը թող դուրս մնա, և մի՛ չափիր այն, որովհետև այն տրված է հեթանոսներին. և նրանք քառասուններկու ամիս պիտի ոտնակոխ անեն սուրբ քաղաքը: Եվ Ես իշխանություն պիտի տամ Իմ երկու վկաներին, և նրանք պիտի մարգարեանան հազար երկու հարյուր վաթսուն օր՝ քուրձ հագած: Հայտնություն 11:2, 3.

Հովհաննես Մկրտիչը կապող օղակի մարգարե էր, որ, առանց իր ծառայության ամբողջ լիությունը գիտենալու, ճանաչեց տնտեսության փոփոխությունը երկրային սրբարանից դեպի երկնայինը: Պողոսը կապող օղակի մարգարե էր, որ ճանաչեց տնտեսության փոփոխությունը բառացի Իսրայելից (գորքից) դեպի հոգևոր Իսրայելը: Երուսաղեմը, որ քառասուններկու ամիս կոխկրտվեց, հոգևոր Երուսաղեմն էր:

«Այստեղ հիշատակված ժամանակահատվածները՝ «քառասուն և երկու ամիս» և «հազար երկու հարյուր վաթսուն օրը», նույնն են՝ երկուսն էլ ներկայացնելով այն ժամանակը, որի ընթացքում Քրիստոսի եկեղեցին պետք է Հռոմից ճնշում կրեր: Պապական գերիշխանության 1260 տարիները սկսվեցին մ.թ. 538 թվականին, և, հետևաբար, պետք է ավարտվեին 1798 թվականին: Այդ ժամանակ ֆրանսիական բանակը մտավ Հռոմ և պապին գերի վերցրեց, և նա մահացավ քսոթի մեջ: Թեև շուտով դրանից հետո նոր պապ ընտրվեց, պապական հիերարխիան այլևս երբեք չկարողացավ գործադրել այն իշխանությունը, որ նախկինում ուներ»: The Great Controversy, 266.

Պողոսը ցույց տվեց, որ այն անցման պահին, որ տեղի ունեցավ խաչի պատմության մեջ, «վերին» հոգևոր Երուսաղեմը դարձավ այն քաղաքը, որն Աստված ընտրեց՝ այնտեղ դնելու Իր անունը, իսկ բառացի Երուսաղեմը դադարեց լինել Աստվածաշնչյան մարգարեության Երուսաղեմը:

Քանի որ այս Ագարը Արաբիայում գտնվող Սինա լեռն է և համապատասխանում է այժմյան Երուսաղեմին, և ստրկության մեջ է իր որդիների հետ: Բայց վերին Երուսաղեմն ազատ է, որը բոլորիս մայրն է: Գաղատացիներ 4:25, 26:

Այս ճշմարտությունը էական է ճիշտ հասկանալու համար, և բառացի Երուսաղեմը որպես աստվածաշնչյան մարգարեության խորհրդանիշ կեղծորեն կիրառելը այն խաբեության մի մասն է, որ ստեղծվել է ճիգովիտների կողմից՝ խարխուլելու այն ճշմարտությունը, թե Հռոմի պապը նեոնն է: Այդ կեղծ ուսմունքը ուրացյալ բողոքականության մեջ ծնում է մի համոզմունք, որը նրանց թույլ է տալիս մարգարեության խորհրդանիշի կարգով սխալ կերպով դիմել ժամանակակից հրեական Իսրայել ազգին: Բառացի Երուսաղեմը խաչի ժամանակներից դադարեց Աստծո Երուսաղեմը լինելուց:

«Երուսաղեմ քաղաքն այլևս սուրբ տեղ չէ: Աստծո անեծքը նրա վրա է՝ Քրիստոսին մերժելու և խաչելու պատճառով: Մեղավորության մի խավար բիծ հանգչում է նրա

վրա, և նա այլևս երբեք սուրբ տեղ չի լինի, մինչև որ չմաքրվի երկնքի մաքրագործող կրակներով: Այն ժամանակ, երբ մեղքի անեծքով պատված այս երկիրը կմաքրվի մեղքի ամեն բծից, Քրիստոսը դարձյալ կկանգնի Ձիթենյաց լեռան վրա: Երբ Նրա ոտքերը հանգչեն նրա վրա, այն կպատռվի երկու մասի և կդառնա մի մեծ դաշտավայր՝ պատրաստված Աստծո քաղաքի համար»: Review and Herald, July 30, 1901.

Բառացի Երուսաղեմի և հոգևոր Երուսաղեմի միջև եղած տարբերության նշանակությանը կանոնադառնանք, երբ քննենք աշխարհի վախճանի վերաբերյալ Քրիստոսի մարգարեությունը: «Ամենօրյա»-ն Դանիելը չորրորդ անգամ նույնացնում է տասնմեկերորդ գլխում:

Եվ գորքեր պիտի կանգնեն նրա կողմից, և պիտի պղծեն գորության սրբարանը, և պիտի վերացնեն մշտնջենական զոհաբերությունը, և պիտի կանգնեցնեն ամայացնող պղծությունը: Դանիել 11:31.

Այս համարը մատնանշում է հեթանոսական Հռոմի գործը՝ 538 թվականին պապականությունը երկրի գահին հաստատելու մեջ: «Բազուկները» ներկայացնում են հեթանոսական Հռոմի ռազմական գորությունը, որը պապականության կողմը կանգնեց սկսելով ֆրանկների թագավոր Քլովիսից՝ 496 թվականին: Քլովիսից հետո եվրոպական տարբեր թագավորներ գործեցին պապականությունը հաստատելու համար, սակայն այս համարը մատնանշում է այն չորս բաները, որ եվրոպական թագավորները (բազուկները) արեցին պապականության համար, երբ նրանք հանցավոր կերպով անցան սահմանը՝ Տյուրոսի պոռնիկի հետ եկեղեցու և պետության դաշինք կազմելով:

Երբ նրանք կանգնեցին պապականության կողմը, նրանք «պղծեցին» կամ կործանեցին Հռոմ քաղաքը, որը գորության խորհրդանիշն էր թե՛ հեթանոսական, թե՛ պապական Հռոմի համար: Համարի այս պղծումը տարիների ընթացքում բազմիցս իրականացվեց, քանի որ Հռոմ քաղաքը ենթարկվում էր շարունակական ռազմական հարձակումների: Այդ եվրոպացի թագավորները (բազուկները) նաև «կվերցնեն մշտականը»: Այս համարում «վերցնել» թարգմանված եբրայերեն բառը «րում» չէ, ինչպես ութերորդ գլխում էր: Այս համարում «վերցնել» թարգմանված բառը «սուր» է, և այն նշանակում է հեռացնել: Եվրոպացի թագավորների բազուկները կհեռացնեին պապականության վերելքին հակադրվող հեթանոսական դիմադրությունը 508 թվականին: Ապա 538 թվականին այդ բազուկները պապականությանը պիտի դնեին երկրի գահի վրա: Այնուհետև հենց այդ նույն տարում, Օռլեանի խորհրդում, պապականությունը գործադրեց կիրակնօրյա օրենք:

Կիրակին՝ որպես երկրպագության օր, այն է, ինչ Քույր Ուայթը կոչում է «կռապաշտական» շաբաթ, իսկ կռապաշտությունը «գարշելիություն» բառի կատարյալ աստվածաշնչյան սահմանումն է: 538 թվականին հեթանոսական Հռոմի բազուկները կանգնեցրին ավերակող գարշելիությունը:

«Բոլոր նրանք, ովքեր կմեծարեն և կերկրպագեն կուռք շաբաթը՝ մի օր, որ Աստված չի օրհնել, օգնում են սատանային և նրա հրեշտակներին՝ իրենց աստվածատուր

կարողության ամբողջ գործությամբ, որը նրանք խեղաթյուրել են սխալ կիրառության համար: Մեկ այլ հոգուց ներշնչված, որը կուրացնում է նրանց զանազանությունը, նրանք չեն կարող տեսնել, որ կիրակիի մեծարումը ամբողջովին Կաթոլիկ Եկեղեցու հաստատությունն է»: Selected Messages, գիրք 3, 423.

Մարգարեությունն ու պատմությունը հաստատում են այն կիրառությունը, որը մենք հենց նոր նույնացրինք երեսունմեկերորդ համարի համար: Երբ ասում ենք, որ մարգարեությունը հաստատում է այս կիրառությունը, նկատի ունենք այն փաստը, որ կան այլ մարգարեություններ, որոնք անդրադառնում են այս նույն փաստերին՝ առանց դրանք տվյալ պահին քննարկման առարկա դարձնելու: Հինգերորդ և վերջին անգամ, երբ Դանիելը գործածում է «ամենօրյա»-ն, գտնվում է տասներկուերորդ գլխում:

Եվ այն ժամանակից, երբ մշտական գոհը վերցվի, և կանգնեցվի ամայություն պատճառող պղծությունը, պիտի լինեն հազար երկու հարյուր իննսուն օր: Երանելի է նա, ով համբերի և հասնի հազար երեք հարյուր երեսունհինգ օրվան: Դանիել 12:11, 12.

Մարգարեությունն ու պատմությունը վկայում են, որ 508 թվականին պապականության վերելքին դիմադրությունը, ըստ էության, ավարտվեց, երբ Դանիել մարգարեի յոթերորդ գլխում նշված երեք աշխարհագրական խոչընդոտներից վերջինը (գոթերը) արմատախիլ արվեց:

Ես նայում էի եղջյուրներին, և ահա նրանց մեջ ելավ մի այլ փոքր եղջյուր, որի առաջ առաջին եղջյուրներից երեքը արմատախիլ եղան. և ահա այս եղջյուրի վրա կային աչքեր՝ մարդու աչքերի նման, և մի բերան, որ մեծամեծ բաներ էր խոսում: Դանիել 7:8.

Հեռացված երեք եղջյուրները պատկերավորված են երկու սուրբ տախտակների վրա, և երբ այդ երեք աշխարհագրական խոչընդոտներից երրորդը դուրս մղվեց Հռոմ քաղաքից՝ 508 թվականին, պապական իշխանության վերելքի դեմ եղած դիմադրությունը վերացվեց: Տասնմեկերորդ համարում հիշատակված հաստատումը ներկայացնում է 508-ից մինչև 538 թվականների միջև եղած երեսուն տարիները: Այն մատնանշում է այն երեսուն տարիները, որոնց ընթացքում ավարտին հասցվեց Աստծու տաճարում մեղքի մարդուն հաստատելու նախապատրաստությունը:

«վերցված» թարգմանված բառը նաև «sur» է, որը նշանակում է հեռացնել, և 508 թվականին պապականության վերելքի դեմ եղած դիմադրությունը հեռացվեց (վերցվեց): Այդ թվականից հազար երկու հարյուր իննսուն տարիները հասցնում են ձեզ 1798 թվականը և պապականության մահաբեր վերքը: Հազար երեք հարյուր երեսունհինգ օրերը հասցնում են ձեզ առաջին հիասթափությանը և ուշացման ժամանակի սկզբին՝ 1843 թվականի հենց վերջում: Համարը օրհնություն է խոստանում նրանց, ովքեր «հասնում են» 1843 թվականին: «Հասնում է» բառը նշանակում է դիպչել: 1844 թվականի առաջին օրը նշում է առաջին հիասթափությունը, բայց 1843 թվականի վերջին օրը դիպչում է 1844 թվականի առաջին ակնթարթին: Տարվա վերջին օրը դիպչում է հաջորդ տարվա առաջին օրվան: Այդ թվականի հետ կապված օրհնությունը հաստատվում է

պատմությամբ և մարգարեությամբ:

Հաջորդ հողվածում մենք կշարունակենք «ամենօրյա»-ի նշանակության մեր քննությունը՝ որպես հիմնարար ճշմարտություն:

«1840–1844 թվականներին տրված բոլոր պատգամները այժմ պետք է հնչեն գորությամբ, որովհետև շատ մարդիկ կորցրել են իրենց կողմնորոշումը: Պատգամները պետք է հասնեն բոլոր եկեղեցիներին:»

«Քրիստոսն ասաց. “Երանի է ձեր աչքերին, որովհետև տեսնում են, և ձեր ականջներին, որովհետև լսում են. որովհետև ճշմարիտ եմ ասում ձեզ, որ շատ մարգարեներ և արդար մարդիկ ցանկացել են տեսնել այն բաները, որ դուք տեսնում եք, և չեն տեսել, և լսել այն բաները, որ դուք լսում եք, և չեն լսել” [Մատթեոս 13:16, 17]: Երանի այն աչքերին, որոնք տեսան այն բաները, որ տեսնվեցին 1843 և 1844 թվականներին:»

«Լուրը տրվեց: Եվ չպետք է որևէ ուշացում լինի լուրը կրկնելու մեջ, որովհետև ժամանակների նշանները կատարվում են. ավարտական գործը պետք է կատարվի: Մեծ գործ պիտի կատարվի կարճ ժամանակում: Շուտով, Աստծո տնօրինությամբ, պիտի տրվի մի լուր, որը պիտի վերածվի բարձրաձայն աղաղակի: Այնժամ Դանիելը պիտի կանգնի իր վիճակում՝ իր վկայությունը տալու համար»: Manuscript Releases, հատոր 21, 437.